Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (1): Μην κατακρίνεις (Αββάς Δωρόθεος Γάζης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Σεπτεμβρίου, 2022

Λόγος τοῦ ἀββᾶ Δωροθέου «Περὶ τοῦ μὴ κρίνειν τὸν πλησίον».

Ὁ γλαφυρός καί ἐπιβλητικός συγγραφέας ἔζησε τόν 6ο αἰώνα στήν Παλαιστίνη. Ἀπό μικρός ἀφοσιώθηκε μέ ἐξαιρετικό ζῆλο στή μόρφωση. Ἀργότερα ἔγινε μοναχός στή μονή τοῦ Σερίδου. Ἐκεῖ ἵδρυσε μέ χρήματα τοῦ ἀδελφοῦ του νοσοκομεῖο γιά μοναχούς καί γι᾽ ἄλλους φτωχούς ἀρρώστους.

Τελικά συγκρότησε μοναστήρι στή Γάζα. Οἱ διδασκαλίες του διακρίνονται γιά τήν ἁπλότητα, τή χάρη, τή ζωντάνια καί τήν πειστικότητα. Ὁ **λόγος του γιά τήν κατάκριση**, πού ἀκολουθεῖ, ἔχει ὡς θεμέλιό του τό σεβασμό στήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα,, θέμα πού τόσο ἀπασχολεῖ τή σύγχρονη ἐπιστήμη καί διανόηση.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Μήν κατακρίνεις

Ἂν εἴχαμε στό νοῦ μας, ἀδελφοί, τά λόγια τῶν ἁγίων πατέρων ἄν τά μελετούσαμε παντοτινά, δύσκολα θ’ ἁμαρτάναμε, δύσκολα θά παραμελούσαμε τούς ἑαυτούς μας. Ἂν π.χ. ὅπως εἶπαν ἐκεῖνοι, δέν καταφρονούσαμε ὅσα μᾶς φαίνονται μικρά καί τιποτένια, δέν θά πέφταμε στά μεγάλα καί βαριά.

Ὅλοι ξέρετε πόσο μεγάλο ἁμάρτημα εἶναι νά κρίνουμε τόν πλησίον. Τί βαρύτερο ὑπάρχει ἀπ᾽ αὐτό; Τί ἄλλο μισεῖ καί ἀποστρέφεται τόσο ὁ Θεός; Ὅπως εἶπαν καί οἱ πατέρες, δέν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα ἀπό τήν κατάκριση. Καί ὅμως, σ᾽ ἕνα τέτοιο μεγάλο κακό φτάνει κανείς ἀπό μερικές ἀσήμαντες ἀπροσεξίες.

Ἂν δεχθεῖς μιά μικρή ὑποψία γιά τόν πλησίον ἄν πεῖς, “Τί εἶναι ν’ ἀκούσω τί λέει αὐτός ὁ ἀδελφός; Τί εἶναι νά πῶ κι ἐγώ ἕνα λόγο; Τί εἶναι ἂν δῶ τί πάει νά κάνει αὐτός ὁ ἀδελφός ἤ ἐκεῖνος ὁ ξένος;», **τότε ὁ νοῦς ἀρχίζει ν’ ἀφήνει τίς δικές του ἁμαρτίες καί ν’ ἀσχολεῖται συνεχῶς μέ τούς ἄλλους.**

᾽Από κεῖ φτάνει κανείς στήν **κατάκριση**, στήν **καταλαλιά** καί στήν **ἐξουδένωση**. Κι **ἔπειτα πέφτει σ’ ἐκεῖνα πού κατακρίνει. Τίποτα δέν ἀπογυμνώνει τόσο τόν ἄνθρωπο καί δέν τόν φέρνει σέ ἐγκατάλειψη Θεοῦ, ὅσο ἡ καταλαλιά, ἡ κατάκριση καί ἡ ἐξουδένωση τοῦ πλησίον. Γιατί ἄλλο εἶναι καταλαλιά, ἄλλο κατάκριση καί ἄλλο ἐξουδένωση.**

Καταλαλιά εἶναι τό νά πεῖς γιά κάποιον: “Εἶπε ψέματα» ἤ “ὀργίστηκε» ἤ “ἔπεσε σέ πορνεία» κλπ. Ἤδη μ’ αὐτόν τόν τρόπο καταλάλησες, δηλαδή λάλησες σε βάρος τοῦ ἄλλου, φανέρωσες μέ ἐμπάθεια τό ἁμάρτημά του.

Κατάκριση εἶναι νά πεῖς: “Ὁ τάδε εἶναι ψεύτης», “εἶναι ὀργίλος», “εἶναι πόρνος». Ἔτσι κατέκρινες ὁλόκληρη τή ζωή του. Αὐτό **εἶναι βαρύτερο ἁμάρτημα**. Γιατί ἄλλο εἶναι νά πεῖς, “ὀργίστηκε», καί ἄλλο νά πεῖς, “εἶναι ὀργίλος», καί νά βγάλεις ἔτσι συμπέρασμα, καθώς εἶπα, γιά τή ζωή του ὁλόκληρη.

Καί **εἶναι τόσο βαρειά ἡ κατάκριση, περισσότερο ἀπό κάθε ἁμαρτία** , ὥστε κι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἔφτασε νά πεῖ: «Ὑποκριτή! Βγάλε πρῶτα τό δοκάρι ἀπό τό δικό σου μάτι,, καὶ τότε θά δεῖς καθαρά καί θά μπορέσεις νά βγάλεις τό σκουπιδάκι ἀπό τό μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Ματθ. 7:5). Παρομοίασε ἔτσι τήν ἁμαρτία τοῦ πλησίον μέ ἀγκίδα, ἐνῶ τή δική σου κατάκριση μέ δοκάρι. Τόσο βαρειά εἶναι ἡ κατάκριση.

Κι ἐκεῖνος ὁ Φαρισαῖος, πού προσευχόταν κι εὐχαριστοῦσε τόν Θεό γιά τά κατορθώματά του, δέν ἔλεγε ψέματα. Τήν ἀλήθεια ἔλεγε. Καί δέν καταδικάστηκε γι᾽ αὐτό. Γιατί ἔχουμε χρέος νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, ὅταν ἀξιωθοῦμε νά κάνουμε κάτι καλό, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι συνεργός καί βοηθός μας. Γι’ αὐτό, καθώς εἶπα, ὁ Φαρισαῖος δέν καταδικάστηκε ἐπειδή εἶπε,, “Δέν εἶμαι σάν τούς ἄλλους ἀνθρώπους». Ὅταν ὅμως, γυρνῶντας στόν τελώνη, εἶπε, “οὔτε σάν κι αὐτόν τόν τελώνη᾽, τότε καταδικάστηκε. Γιατί τότε κατέκρινε καί ἁμάρτησε.

Τίποτα βαρύτερο λοιπόν τίποτα χειρότερο ἀπό τήν κατάκριση ἤ ἐξουδένωση τοῦ πλησίον. **Γιατί νά μήν κατακρίνουμε καλύτερα τούς ἑαυτούς μας καί τίς δικές μας ἁμαρτίες, πού τίς ξέρουμε μέ ἀκρίβεια, καί πού γι’ αὐτές θά δώσουμε λόγο στόν Θεό; Γιατί ἁρπάζουμε τήν κρίση ἀπό τόν Θεό;** Τί γυρεύουμε ἀπό τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Μά δέν τρέμουμε,,ἀκούγοντας τί ἔπαθε ἐκεῖνος ὁ μεγάλος ἀσκητής;

Αὐτός ἔμαθε γιά κάποιον ἀδελφό ὅτι ἔπεσε σέ πορνεία, καί εἶπε: “Ἄχ, ἄσχημα

ἔκανε!», Δέν ξέρετε τί φοβερό λέει γι’ αὐτόν στό Γεροντικό; Ὅτι τοῦ ἔφερε ἅγιος ἄγγελος τήν ψυχή ἐκείνου πού ἁμάρτησε, καί τοῦ εἶπε: “Νά, αὐτός πού ἔκρινες πέθανε. Ποῦ ὁρίζεις λοιπόν νά τόν βάλω; Στόν παράδεισο ἤ στήν κόλαση;».

Ὑπάρχει τίποτα φοβερότερο ἀπ᾽ αὐτή τήν ἐνοχή; Τί ἄλλο σημαίνει ὁ λόγος τοῦ ἀγγέλου στόν γέροντα, παρά τοῦτο: “Ἐπειδή ἐσύ εἶσαι ὁ κριτής τῶν δικαίων καί τῶν ἁμαρτωλῶν πές μου, τί διατάζεις γι’ αὐτή τή φτωχή ψυχή; Τήν ἐλεεῖς ἤ τήν κολάζεις;». Συγκλονισμένος ἀπ᾽ αὐτό ὁ ἅγιος ἐκεῖνος γέροντας, πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή του μέ στεναγμούς, μέ δάκρυα, μέ μύριους κόπους, παρακαλῶντας τόν Θεό νά τοῦ συγχωρήσει ἐκείνη τήν ἁμαρτία. Καί τά ἔκανε ὅλ᾽ αὐτά, ἂν καί εἶχε πέσει μέ τό πρόσωπο στά πόδια τοῦ ἀγγέλου καί πῆρε τή συγχώρηση.

Τί θέλουμε λοιπόν κι ἐμεῖς ν᾽ ἀσχολούμαστε μέ τόν ἄλλο; Τί θέλουμε νά σηκώνουμε ξένο φορτίο; Ἔχουμε κάτι γιά νά μεριμνήσουμε, ἀδελφοί: **Καθένας ἂς κοιτάξει τόν ἑαυτό του καί τά δικά του σφάλματα. Μόνο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔργο εἴτε νά δικαιώσει εἴτε νά καταδικάσει. Ἐκείνου, πού ξέρει τοῦ καθενός καί τήν κατάσταση καί τή δύναμη καί τό περιβάλλον καί τά χαρίσματα καί τήν ἰδιοσυγκρασία καί τίς ἱκανότητες, καί πού κρίνει ἀνάλογα μέ ὅλ’ αὐτά, ὅπως Αὐτός μόνο ξέρει. Ἀλλιῶς κρίνει ὁ Θεός ἕναν ἐπίσκοπο κι ἀλλιῶς ἕναν ἄρχοντα, ἀλλιῶς τόν ἡγούμενο κι ἀλλιῶς τόν ὑποτακτικό, ἀλλιῶς τό γέρο κι ἀλλιῶς τό νέο, ἀλλιῶς τόν ἄρρωστο κι ἀλλιῶς τόν ὑγιή.**

Θυμᾶμαι ἄκουσα κάποτε κάτι σχετικό: Ἕνα πλοῖο μέ σκλάβους ἀγκυροβόλησε σε κάποιὰ πόλη. Σ᾽ αὐτή τήν πόλη κατοικοῦσε μιά ἐνάρετη μοναχή, πού φρόντιζε πάρα πολύ τήν ψυχή της. Μόλις ἔμαθε πώς ἦρθε ἐκεῖνο τό πλοῖο, χάρηκε, γιατί ποθοῦσε ν’ ἀγοράσει ἕνα πολύ μικρό κοριτσάκι. Λογάριαζε μέ τό νοῦ της: “Θά τό πάρω καί θά τό ἀναθρέψω ὅπως θέλω, ἔτσι πού νά μή γνωρίσει τίποτε ἀπό τήν κακία καί τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου». Ἔστειλε λοιπόν καί φώναξε τόν καραβοκύρη, πού πράγματι εἶχε δυό μικρά κοριτσάκια, ὅπως ἀκριβῶς τά ἤθελε ἡ μοναχή. Ἀμέσως πληρώνει μέ χαρά καί παίρνει τό ἕνα.

Μόλις ἔφυγε ὁ καραβοκύρης ἀπό κείνη τήν ἁγία καί προχώρησε λίγο, τόν συναντάει μιά αἰσχρή καί κακόφημη θεατρίνα. Βλέπει τό ἄλλο κοριτσάκι καί θέλει νά τό πάρει. Συμφωνεῖ τήν τιμή, πληρώνει καί φεύγει, παίρνοντάς τὸ μαζί της.

Βλέπετε μυστήριο Θεοῦ; Βλέπετε ἀνεξιχνίαστη βουλή; Ποιός μπορεῖ νά δώσει ἐξήγηση σ᾽ αὐτό;... Παίρνει λοιπόν ἡ ἁγία μοναχή ἐκεῖνο τό κοριτσάκι καί τό ἀνατρέφει μέσα στό φόβο τοῦ Θεοῦ, συνηθίζοντας το σέ κάθε καλό ἔργο καί διδάσκοντας τὸ κάθε λεπτομέρεια τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί ὅλη γενικά τήν εὐωδία τῶν ἁγίων ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Πῆρε καί ἡ θεατρίνα τό δύστυχο τό ἄλλο, καί τό ἔκανε ὄργανο τοῦ διαβόλου.

Τί μποροῦμε νά ποῦμε γι᾽ αὐτό τό παράδοξο καί φοβερό μυστήριο; Κι οἱ δυό ἦταν μικρές. Κι οἱ δυό πουλήθηκαν χωρίς νά ξέρουν οὔτε ποῦ πᾶνε. Καί ἡ μία βρέθηκε στά χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἔπεσε στά χέρια τοῦ διαβόλου.**Εἶναι δυνατόν νά πεῖ κανείς, πώς ὅσα θ᾽ ἀπαιτήσει ὁ Θεός ἀπό τήν πρώτη,, θ’ ἀπαιτήσει κι ἀπό τή δεύτερη; Πῶς εἶναι δυνατό; Καί ἄν πέσουν κι οἱ δυό σέ πορνεία ἤ σέ ἄλλο παράπτωμα, εἶναι δυνατό νά κριθοῦν μέ τό ἴδιο μέτρο;** Πῶς μπορεῖ; Ἤ μιά ἔμαθε γιά τή μέλλουσα κρίση, ἔμαθε γιά τή βαοιλεία τοῦ Θεοῦ, μέρα καί νύχτα ἄκουγε τά θεῖα λόγια. Ἡ ἄλλη, ἡ ταλαίπωρη, ποτέ δέν εἶδε οὔτε ἄκουσε κάτι καλό, μά, ἀντίθετα, ὅλα τά αἰσχρά, ὅλα τά διαβολικά. Πῶς μπορεῖ ἑπομένως νά ζητηθεῖ κι ἀπό τίς δυό ἡ ἴδια ἀκρίβεια στήν τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν;

Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν δέν μπορεῖ νά ξέρει τίποτε ἀπό τίς βουλές τοῦ Θεοῦ. Μόνο Αὐτός εἶναι πού ὅλα τά γνωρίζει καί μπορεῖ νά κρίνει ἀλάθητα τόν καθένα.

Πραγματικά, **συμβαίνει καμιά φορά νά κάνει ἕνας ἀδελφός κάποιο σφάλμα ἀπό ἁπλότητα. Αὐτή ὅμως ἡ ἁπλότητα εὐαρεστεῖ τόν Θεό περισσότερο ἀπό ὁλόκληρη τή δική σου ζωή. Κι ἐσύ κάθεσαι καί τόν κατακρίνεις καί κολάζεις τήν ψυχή σου;**

Κι ἄν κάποτε ὑποκύψει στήν ἁμαρτία, ποῦ ξέρεις πόσο ἀγωνίστηκε, πόσο αἷμα ἔχυσε πρίν κάνει τό κακό, ὥστε ἡ ἁμαρτία του τελικά νά μοιάζει σχεδόν σάν ἀρετή μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ; Γιατί, φυσικά, ὁ Θεός βλέπει τόν κόπο του καί τή θλίψη πού πέρασε, πρίν κάνει τήν ἁμαρτία. Ἔτσι, τόν ἐλεεῖ καί τόν συγχωρεῖ. Ὁ Θεός λοιπόν τόν ἐλεεῖ, κι ἐσύ τόν καταδικάζεις καί χάνεις τήν ψυχή σου;

Καί ποῦ ξέρεις πόσα δάκρυα ἔχυσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γι’ αὐτό; Ἐσύ εἶδες τήν ἁμαρτία, ἀλλά τή μετάνοια δέν τήν ξέρεις.

Ἄλλες φορές πάλι συμβαίνει ὄχι μόνο νά κατακρίνουμε, ἀλλά καί νά ἐξουδενώνουμε. (Καθώς εἶπα, ἄλλο εἶναι κατάκριση καί ἄλλο ἐξουδένωση). **Ἐξουδένωση** εἶναι ὄχι μόνο νά κατακρίνει κανείς, ἀλλά καί **νά ἐκμηδενίζει τόν πλησίον** νά τόν σιχαίνεται σάν κάτι ἀηδιαστικό. **Αὐτό εἶναι βέβαια χειρότερο ἀπό τήν κατάκριση καί πολύ πιό καταστρεπτικό.**

Ὅσοι ὅμως θέλουν νά σωθοῦν δέν προσέχουν καθόλου τά ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου. Κοιτᾶνε πάντα τίς δικές τους μόνο ἀδυναμίες, κι ἔτσι προκόβουν πνευματικά.

Τέτοιος ἦταν ἐκεῖνος πού εἶδε τόν ἀδελφό του ν’ ἁμαρτάνει, καί εἶπε ἀναστενάζοντας: “Ἀλίμονο μου! Σήμερα αὐτός, αὔριο ὁπωσδήποτε κι ἐγώ!».

Βλέπεις ἀσφάλεια; Βλέπεις ἑτοιμασία ψυχῆς; Πῶς βρῆκε ἀμέσως τρόπο ν’ ἀποφύγει τήν κατάκριση τοῦ ἀδελφοῦ του; Λέγοντας,,“αὔριο ὁπωσδήποτε κι ἐγώ», ἔβαλε στόν ἑαυτό του φόβο καί μέριμνα γιά τίς ἁμαρτίες πού δῆθεν θά ἔκανε. Κι ἔτσι ξέφυγε τήν κατάκριση τοῦ πλησίον. Καί δέν ἀρκέστηκε μόνο ὥς ἐδῶ, μά ἔβαλε τόν ἑαυτό του πιό κάτω, λέγοντας: “Καί αὐτός μέν θά μετανοήσει γιά τήν ἁμαρτία του, ἐνῶ ἐγώ δέν εἶναι σίγουρο πώς θά μετανοήσω».

Κι ἐμεῖς, οἱ ἄθλιοι, κατακρίνουμε ἀσύστολα, ἀποστρεφόμαστε, ἐξουδενώνουμε, ἄν τύχει νά δοῦμε ἤ ν’ ἀκούσουμε ἤ νά ὑποψιαστοῦμε κάτι. Καί**τό φοβερότερο εἶναι, ὅτι δέν σταματᾶμε μέχρι τή δική μας βλάβη, ἀλλά συναντᾶμε κι ἄλλον ἀδελφό καί ἀμέσως τοῦ λέμε**: “Αὐτό κι αὐτό ἔγινε». Ἔτσι **βλάπτουμε κι ἐκεῖνον** βάζοντας στήν καρδιά του ἁμαρτίες. Καί δέν φοβόμαστε τόν Θεό... Ἀλλά ἐνῶ κάνουμε ἔργο διαβολικό, δέν ἀνησυχοῦμε κιόλας. Καί γινόμαστε συνεργάτες τῶν δαιμόνων τόσο γιά τή δική μας καταστροφή ὅσο καί τοῦ ἀδελφοῦ.

Καί **γιατί τά παθαίνουμε αὐτά; Ἐπειδή δέν ἔχουμε ἀγάπη.** Ἄν εἴχαμε ἀγάπη, συμπάθεια καί συμπόνια, θ᾽ ἀποφεύγαμε νά βλέπουμε τά ἐλαττώματα τοῦ πλησίον ὅπως εἶναι γραμμένο: «Ἡ ἀγάπη καλύπτει πολλές ἁμαρτίες» (Α΄ Πέτρ. 4:8). Καί ἀλλοῦ: Ἡ ἀγάπη «δέν σκέπτεται τό κακό, ... ὅλα τά σκεπάζει» (Λ΄ Κορ. 13:5, 7) κλπ.

Κι ἐμεῖς λοιπόν ὅπως εἶπα, ἄν εἴχαμε ἀγάπη, θά σκεπάζαμε κάθε σφάλμα, ὅπως κάνουν οἱ ἅγιοι, ὅταν βλέπουν τά ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Μήπως εἶναι τυφλοί οἱ ἅγιοι καί δέν βλέπουν τίς ἁμαρτίες; Καί**ποιός μισεῖ τόσο τήν ἁμαρτία ὅσο οἱ ἅγιοι; Καί ὅμως, δέν μισοῦν τόν ἁμαρτωλό οὔτε τόν κατακρίνουν.** Δέν τόν ἀποστρέφονται, ἀλλά ὑποφέρουν μαζί του, τόν νουθετοῦν τόν παρηγοροῦν τόν γιατρεύουν σάν ἄρρωστο μέλος τοῦ σώματός τους. Τά πάντα κάνουν γιά νά τόν σώσουν.

Νά, ὅπως ἡ μητέρα πού ἔχει ἄσχημο παιδί, δέν τό ἀποστρέφεται, ἀλλά τό στολίζει μ’ εὐχαρίστηση καί κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιά νά τό ὀμορφήνει, τό ἴδιο κι οἱ ἅγιοι, πάντα σκεπάζουν καί στολίζουν καί βοηθοῦν ὥστε καί τόν ἔνοχο νά διορθώσουν καί ἄλλον νά μήν ἀφήσουν νά πάθει κακό ἀπ᾽ αὐτόν.

Τί ἔκανε ὁ ἀββᾶς ᾽Αμμωνᾶς, ὅταν ἦρθαν ἐκεῖνοι οἱ ἀδελφοί ταραγμένοι καί τοῦ εἶπαν “᾽Ἔλα νά δεῖς, ἀββᾶ, ὅτι ὑπάρχει γυναῖκα στό κελλί τοῦ τάδε ἀδελφοῦ»; Πόση εὐσπλαχνία ἔδειξε! Πόση ἀγάπη φανέρωσε ἡ ἁγία ἐκείνη ψυχή! Καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ ἀδελφός ἔκρυψε τή γυναῖκα μέσα στό πιθάρι, πῆγε καί κάθισε πάνω σ᾽ αὐτό, κι ἔπειτα τούς εἶπε νά ψάξουν σ᾽ ὅλο τό κελλί. Καί καθώς δέν τή βρῆκαν τούς λέει: “Ὁ Θεός νά σᾶς συγχωρήσει».

Ἔτσι τούς ἔκανε νά νιώσουν ντροπή καί τούς βοήθησε νά μήν πιστεύουν εὔκολα κατηγορίες γιά τόν πλησίον. Κι ἐκεῖνον ὅμως τόν συνέτισε, γιατί ὄχι μόνο τόν

σκέπασε, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά, βρίσκοντας κατάλληλη τήν εὐκαιρία, τόν διόρθωσε κιόλας: Καί μόνο πού τοῦ ἔπιασε τό χέρι, ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλους τούς ἄλλους ἔξω καί τοῦ εἶπε, »Φρόντισε τήν ψυχή σου, ἀδελφέ» ἀμέσως ἐκεῖνος ντράπηκε καί κατανύχθηκε.

Κι ἐμεῖς λοιπόν ἄς ἀποκτήσουμε ἀγάπη, ἄς ἀποκτήσουμε εὐσπλαχνία γιά τόν πλησίον γιά νά φυλαχθοῦμε ἀπό τή φοβερή **καταλαλιά**, τήν **κατάκριση** καί τήν **ἐξουδένωση** τοῦ ἄλλου. Ἄς βοηθήσουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο σάν νά εἴμαστε μέλη τοῦ ἰδίου σώματος. Ποιός ἔχει τραῦμα στό χέρι ἤ στό πόδι ἤ σέ κάποιο ἄλλο μέλος του, καί σιχαίνεται τόν ἑαυτό του ἤ κόβει τό μέλος κι ἄν ἀκόμα σαπίσει; Ἴσα – ἴσα πού τό καθαρίζει, τό πλένει, τοῦ βάζει ἔμπλαστρα, τό σταυρώνει, τό ραντίζει μέ ἁγιασμό, προσεύχεται, παρακαλεῖ τούς ἁγίους νά πρεσβεύσουν γι' αὐτόν ὅπως ἔλεγε κι ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς. Μέ δυό λόγια, δέν ἐγκαταλείπει καί δέν ἀποστρέφεται τό μέλος του οὔτε τή βρωμιά του, ἀλλά τά πάντα κάνει γιά νά τό γιατρέψει.

Ἔτσι ὀφείλουμε κι ἐμεῖς νά συμπάσχουμε μέ τούς ἀδελφούς μας καί νά τούς συμπαραστεκόμαστε μόνοι μας ἤ μέ τή βοήθεια ἄλλων πιό ἱκανῶν. Τά πάντα νά ἐπινοοῦμε καί νά κάνουμε, γιά νά βοηθήσουμε καί τούς ἑαυτούς μας καί τούς ἄλλους, γιατί εἴμαστε μέλη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος (Ρωμ. 12:5). Ἄν λοιπόν εἴμαστε ἕνα σῶμα καί μέλη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, τότε, ὅταν ὑποφέρει ἕνα μέλος, ὑποφέρουν ὅλα τά μέλη.

Τί νομίζετε ὅτι εἶναι τά κοινόβια; Δέν καταλαβαίνετε, ὅτι εἶναι ἕνα σῶμα ὅλοι, καί ὅτι καθένας εἶναι μέλος τοῦ ἄλλου; Ὅσοι διοικοῦν εἶναι ἡ κεφαλή. Ὅσοι προσέχουν καί διορθώνουν εἶναι τά μάτια. Ὅσοι ὠφελοῦν μέ λόγο, εἶναι τό στόμα. Αὐτιά εἶναι ὅσοι ὑπακούουν. Χέρια εἶναι ὅσοι δουλεύουν. Πόδια οἱ αποκρισάριοι [᾽Αποκρισάριοι λέγονται οἱ μοναχοί πού ἀντιπροσωπεύουν τό μοναστήρι τους στίς ἐξωτερικές ὑποθέσεις του] κι οἱ διακονητές. Λοιπόν κεφαλή εἶσαι; Διοίκησε. Μάτι εἶσαι; Πρόσεξε, κατάλαβε. Αὐτί εἶσαι; Ὑπάκουσε. Χέρι εἶσαι; Δούλεψε. Πόδι εἶσαι; Διακόνησε.

Ἀγωνιστεῖτε νά βοηθᾶτε πάντα ὁ ἕνας τόν ἄλλον εἴτε διδάσκοντας καί βάζοντας στήν καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ λόγο Θεοῦ εἴτε παρηγορῶντας τον σέ καιρό λύπης εἴτε δίνοντάς του χέρι καί βοηθῶντας τον σέ κάποια δουλειά. Μ' ἕνα λόγο, καθένας, ἀνάλογα μέ τή δύναμή του, ὅπως εἶπα, κάντε τό πᾶν νά ἑνωθεῖτε μεταξύ σας. Γιατί ὅσο ἑνώνεται κανείς μέ τόν πλησίον τόσο ἑνώνεται καί μέ τόν Θεό.

Σᾶς φέρνω ἕνα παράδειγμα ἀπό τούς πατέρες, γιά νά καταλάβετε τή δύναμη τοῦ λόγου πού σᾶς εἶπα: Φανταστεῖτε ἕνα κύκλο στή γῆ, δηλαδή μιά στρογγυλή γραμμή, χαραγμένη μέ διαβήτη, πού ἔχει ἕνα κέντρο. Κέντρο ὀνομάζεται τό μέσο ἀκριβῶς τοῦ κύκλου. Δῶστε προσοχή σ᾽ αὐτό πού λέω: Ὑποθέστε ὅτι αὐτός ὁ κύκλος εἶναι ὅλος ὁ κόσμος, καί τό κέντρο τοῦ κύκλου ὁ Θεός. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ κύκλου,, δηλαδή οἱ εὐθεῖες

γραμμές πού ὁδηγοῦν ἀπό τήν περιφέρεια στό κέντρο, ὑποθέστε ὅτι εἶναι οἱ δρόμοι, δηλαδή οἱ διάφοροι τρόποι ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. **Ὅσο προχωροῦν οἱ ἄνθρωποι πρός τό κέντρο, ποθῶντας νά πλησιάσουν τόν Θεό, τόσο βρίσκονται κοντά καί στόν Θεό καί μεταξύ τους. Καί ὅσο πλησιάζουν τόν Θεό, πλησιάζουν καί ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Ὅσο πάλι πλησιάζουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, τόσο πλησιάζουν καί τόν Θεό.**

Ἀντίστροφα τώρα, φανταστεῖτε τό χωρισμό: **Ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Θεό καί γυρίζουν πίσω, πρός τά ἔξω, τόσο ἀποχωρίζονται καί μεταξύ τους. Καί ὅσο ἀπομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο ἀπομακρύνονται κι ἀπό τόν Θεό.**

Τέτοια εἶναι ἡ φύση τῆς ἀγάπης: Ὅσο εἴμαστε ἔξω καί δέν ἀγαπᾶμε τόν Θεό, τόσο ἔχουμε ἀπόσταση κι ἀπό τόν πλησίον. Ἂν ὅμως ἀγαπήσουμε τόν Θεό, ὅσο Τόν πλησιάζουμε μέ τήν ἀγάπη μας, τόσο αὐτή ἡ ἀγάπη μᾶς ἑνώνει καί μέ τόν πλησίον. Καί ὅσο ἑνώνεται κανείς μέ τόν πλησίον τόσο ἑνώνεται καί μέ τόν Θεό...

(“ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ” Φυλλάδιο νο 1, Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής)

(Πηγή: imparaklitou.gr, Ελληνική Πατρολογία*)*